LIBRIS | We know books

P. Howard

(Rejtő Jenő)

Fantoma Nevadei

traducere și adaptare din limba maghiară de Hendrik O.

pulp club

Cluj-Napoca, 2026

LIBRIS | We know books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOWARD, P.
Fantoma Nevadei / P. Howard (Rejtő Jenő) ; trad. și adapt. din lb. maghiară de Hendrik O.. - Cluj-Napoca : Pulp Club, 2026
ISBN 978-630-95496-8-6

I. Hendrik, O. (trad.)

821.511.141

Titlul original: *A Nevada Szeleme*
Autor: *Rejtő Jenő* (P. Howard)
Ediție coordonată de *Iakab Dezső*
Traducere și adaptare: *Hendrik O.*

Copyright © Editura Pulp Club, 2026,
pentru prezenta traducere în limba română

Cluj-Napoca, e-mail: office@jade.ro
www.jade.ro

Cu trenul prin Vest

Dincolo de Kansas City, trenul gonea mai departe pe un terasament înalt, printre mirişti arse de soare şi păşuni întinse, dogorite de căldură. Pajişti verzi şi vesele, ferme primitoare şi peisajele scânteietoare în soare ale statului Nebraska, care se dezvoltase alene, cu aşezările sale de modă veche şi orăşelele mici, îi zâmbeau călătorului. De aici până la San Francisco, Vestul era de-acum ca un vis. Cu târgușoarele risipite pe coastele dealurilor, cu turmele la păscut, cu automobilele uzate hurducându-se pe drumurile pline de gropi şi cu fermele sale, ținutul abia dacă se schimbase din vremuri apuse.

James Holborn, un călător bine îmbrăcat, stătea rezemat în coate de fereastra compartimentului, cufundat în gânduri cam de felul acesta. Deodată, ca şi cum i-ar fi răspuns gândurilor, în spatele lui se auzi un glas răguşit de băutură:

- Mai găsiți pe aici ferme unde carnea se usucă atârnată de frânghie, iar după ce e pisată mărunt se poartă în săculețe.

Holborn se întoarse mirat. Cel care îi vorbise era un om scund, foarte gras şi chel, care transpira îngrozitor. Deasupra cizmelor îi atârnau nişte pantaloni largi de trapper, iar cele două crăci late nu lăsau nicio îndoială asupra locului în care purtătorul lor îşi ştergea mâinile după masă, când se afla în tabără. Deasupra banchetei îi atârna o pălărie nemaipomenit de zdrenţuită. Alături de pălărie se legăna centura cu revolvere, în tocurile căreia se aflau două pistoale Colt de calibrul .45, foarte vechi. Holborn îşi aminti acum că în gara din Kansas City văzuse o mică mulțime de gură-cască adunată în jurul călătorului scund şi gras.

- De unde ştiți că tocmai la asta mă gândeam?
- Toată lumea se gândeşte la aşa ceva când, după Kansas City, ajunge prin ținuturile astea.

LIBRIS We know books

Grăsunul pufni din greu, apoi scoase o pipă scurtă de lemn, care evoca de una singură atmosfera unor cârciumi ticsite, și o aprinse. Călătorul bine îmbrăcat socoti că se cuvine să se prezinte:

- Holborn. Din Boston.
- Mai bine rămâneați acolo - răspunse celălalt fără urmă de răutate sau grosolănie.

Holborn rămase mut de uimire.

- Eu sunt Trickley - continuă bondocul -, Jeff Trickley. Prin câteva state de pe aici mă cunoaște lumea de bine. Întrebați numai de mine. Cunosc și Vestul, și Estul, fiindcă în Vest jupoi pielea animalelor, iar în Est o vând. Acolo mi-o jupoaie ei pe a mea.

Gândul acesta îi aminti ceva și scuipă pe lângă pipă.

- Viața e foarte ciudată. În orașele mari se holbează lumea la mine, deși am umblat pe acolo pe vremea când în Kansas City nu erau decât clădiri de lemn, iar cine venea din Vest nu aducea bani, ci scotea pepite de aur din cartușieră și restul i se socotea la cântar. Iar astăzi mă iau în râs veneticii de acolo fiindcă, atunci când umblu pe podea, îmi zornăie țintele din tălpi și fiindcă nu sunt atât de nebun încât să-mi fac haine noi la fiecare zece ani. Pe aici însă pe dumneavoastră o să vă ia în râs, tocmai din motivul opus.

Holborn se privi din cap până-n picioare. Purta pantaloni de piele nou-nouți, cu întăriturii pentru călărie, cizme lucioase cu pinteni galbeni și o splendidă pălărie cenușie de fetru, cu boruri largi și panglică albă. Peste cămașa roșie de vânătoare își legase o eșarfă albastră de mătase, cu stele albe, dar cele mai uimitoare erau cele două revolvere automate marca Maxime, atârnate de centura lucioasă de piele și lustruite de parcă ar fi fost niște soldați în permisie pe care garda i-ar fi trimis înapoi dacă ar fi găsit la ei cea mai mică urmă de neglijență. Aceeași pedanterie o trăda și arma Mauser de 7,65 mm, atârnată deasupra banchetei. Nu pricepea, așadar, de ce ar fi ridicol cu o înfățișare de Vest

Sălbatic aleasă cu atâta grijă.

- Nu vreți să-mi explicați ce ați vrut să spuneți, domnule Trickley?
- După haine se vede că n-ați stat în viața dumneavoastră lângă un foc de tabără. Armele sunt atât de noi, încât îți scrâșnesc ochii când te uiți la ele. Cred că nu mă înșel dacă presupun că, trăgând cu amândouă revolverele deodată, de la zece pași ați putea rata fără greutate un zgârie-nori. Oamenii de pe aici n-au timp să se îngrijească atâta de înfățișare. Cine își unge revolverul cu orele și se uită unde se așază e băcan sau agent de aspiratoare.

Holborn tresări. De unde știa individul că tocmai aspiratoarele îl aduseseră în Vest? Până atunci își închipuise că se va adapta stilului locului și că se va amesteca aproape neobservat printre fermierii din îndepărtatul Vest. Mai întâi avea să se împrietenească cu ei, apoi urma să încerce să creeze o piață pentru aspiratorul „Satan". Pentru asta primise bani și însărcinare de la firmă. Unul dintre directori avea o proprietate la Sacramento. Aceea urma să fie baza de plecare. Pe drum avea să se oprească mai întâi în Balting City. Firește, un om nu se putea duce să facă vânzări în Vestul Sălbatic cu melonul pe cap. De aceea se îmbrăcase ca un occidental autentic, după indicațiile unui negustor din Kansas City. Iar acum ghemotocul acesta de om pur și simplu își bătea joc de el.

- Ascultați-mă pe mine, domnule - spuse Trickley -, mai bine îmbrăcați-vă în redingotă; o să bateți mai puțin la ochi. Trupele de teatru trec des pe aici. Fermierilor le plac piesele patriotice. Nebunii de legat sunt mai rari. Și nici nu-i prea îndrăgesc.
- Vreți să spuneți - întrebă Holborn, puțin înțepat - că pe aici nu există oameni îmbrăcați cum trebuie și curați?
- Ba există. Cu aceia puteți sta liniștit la aceeași masă; sunt la fel de începători ca dumneavoastră. După asta îi recunoașteți. Acum o să trag un pui de somn.

UBBIS We know books

Grasul se întinse pe banchetă și adormi pufăind zdravăn. Holborn reținuse totuși un lucru: dacă vedea pe cineva cu înfățișare îngrijită, putea conta pe înțelegere. Nu strică să știe omul cine sunt începătorii asemenea lui.

Din nefericire, vorbele trapperului gras se dovediră adevărate.

La Omaha urcară câțiva oameni ai Vestului, îmbrăcați neglijent. Se auzeau strigăte vesele și gălăgioase, patul puștilor sprijinite de podea bubuia, iar indivizii aceștia brutali, cu cizme pline de noroi și sombrerouri unsuroase, nu ascundeau deloc faptul că îl socoteau pe Holborn o figură foarte caraghioasă. Un om uriaș de înalt, cu o barbă lungă, căruntă și murdară, care, dintr-un motiv de neînțeles, purta un surtuc negru, se apropie și, scobindu-se între dinți cu unghia degetului mare, îl privi pe Holborn cu interesul fățiș rezervat unui animal nemaivăzut, scăpat din circul lui Barnum.

- Hai, nu vă luați de el - spuse cu bunăvoință altul -, sigur e vreun cântăreț de cântece populare. Cântați ceva, băiete; strângem noi bani într-o pălărie.
- Cântați-o pe aia - susținu cu entuziasm ideea un individ roșcat, cu buzele umflate -, „Drapel înstelat, pentru tine mor!"
- Vă rog, eu nu sunt cântăreț!
- Nu-i nimic, cântați totuși. Tot e mai bine decât să vă batem - propuse binevoitor un om uluitor de lung și de slab, a cărui mânecă se termina la cot. - Haideți! Cântați!
- Așa e! Sigur sunteți actor de cinema!

La ce bun să mai lungim vorba? Holborn cântă. Cu un glas subțire, tremurând de furie, două-trei versuri. Călătorii se prăpădiră de râs, dar de atunci îl lăsară în pace. Compartimentul se umplu curând de un fum sufocant de pipă.

Trenul gonea pe lângă câmpuri verzi și livezi bogate, împrejmuite cu sârmă pe distanțe cât vedeai cu ochii. Între timp se trezi Trickley.

- Unde vă sunt bagajele? - îl întrebă pe Holborn.

- N-am cu mine decât geanta asta mică. Restul lucrurilor le-am expediat până la Elk.
- În geanta asta mică nu încape o pătură?
- La ce mi-ar trebui o pătură în tren, pe aici? Doar te lovește damblaua de căldură.

Trickley ridică din umeri și își îndesă tutun în pipă.

La următoarea oprire, Holborn avu parte de o nouă scenă stânjenitoare. Urcă un grup de flăcăi bine dispuși și arși de soare. Se duceau la Denver să ia parte la tradiționala întrecere călare. Erau zdrențăroși doar cât să nu poată fi numiți chiar așa. Și lor le sări imediat în ochi eleganța lui Holborn. Dacă ar fi purtat joben și frac, nu s-ar fi sinchisit de el. Dar cine s-ar fi putut abține să nu râdă de o asemenea imitație jalnică de cowboy? Câteva palme bătătorite, transpirate și prăfuite îi pipăiră cămașa, unul îi mirosi pușca, și se purtau cu el de parcă nici n-ar fi fost de față. La sfârșit, unul îl împinse pur și simplu la o parte, ca să-i ia locul de lângă fereastră. Chinuit până la capăt de praf, căldură și umilințe, Holborn ar fi vrut mai degrabă să se întoarcă din drum. Între timp ajunseră la Denver.

*

Trenul staționă aproape o jumătate de oră înainte de a porni mai departe.

Ultimele case din Denver dispărură și ele, soarele coborî într-un amurg albăstrui, în culori de pastel, apoi urmară păduri rare și un ținut pietros, sterp, iar către seară Holborn fu nevoit să recunoască faptul că întrebarea trapperului gras despre pături nu fusese deloc prostească. Trenul urca tot mai sus, zdruncinându-se încet printre stâncile brune ale Munților Stâncoși. La opt sute de metri altitudine, geamurile se aburiră și curând ieșiră la iveală pășunile. Ca să ajungă spre Utah, trenul trebuia să traverseze Munții Stâncoși, iar aici era foarte frig. Holborn se ghemui tremurând într-un colț și se gândi cu amărăciune cât de bolnav avea să fie dimineața. Un crescător de cai de doi metri scoase

LIBRIS | We know books

pătura de rezervă și i-o aruncă:

- Poftiți, paiață! Doar o să înghețați așa!

Holborn se înveli lacom în pătură și adormi curând. Prima lui zi în „adevăratul" Vest Sălbatic nu fusese tocmai plăcută.

Dimineața, când toată lumea încă dormea dusă, își strânse lucrurile și se strecură afară din compartiment. Poate găsea unul mai potrivit? Fiindcă așa nu se putea. Într-un vagon mai îndepărtat găsi într-adevăr un compartiment potrivit. Era pentru opt persoane. Pe una dintre banchete zăcea, învelit în pături, un bărbat slab, cu înfățișare bolnăvicioasă, iar în fața lui ședea însoțitorul, un tânăr chipeș, cu un chip ușor feminin și sprâncene lungi, frumos arcuite. Nu putea avea mai mult de nouăsprezece-douăzeci de ani, însă în ochii lui albaștri și reci se așternuse o tristețe neobișnuită, o posomorâre rece, aproape fără expresie. Holborn hotărî să se așeze aici. Totul la tânărul acesta era curat, îngrijit, aproape nou-nouț. Așadar era un începător ca și el. Un tovarăș de soartă! Poate că pe doi n-aveau să-i mai batjocorească. Se așeză pe marginea banchetei, lângă tânărul care ocupa locul de la fereastră. Călătorul cu înfățișare de copil părea să nici nu-l observe. Privea în depărtare, unde, prin ceturile dimineții, sclipea Marele Lac Sărat. Bolnavul dormea.

- Holborn.

Tânărul ridică surprins privirea. Pe chipul lui alb, copilăros, câteva cute strânse la rădăcina nasului trădau o fire neîncrezătoare. Nu tocmai prietenos, dar cu o voce plăcută și sonoră, spuse:

- Patkins.

Era politicos și totuși dădea de înțeles că nu dorea conversație. Se uită din nou pe fereastră. Mai târziu, bolnavul deschise ochii, iar Patkins se aplecă îndată spre el.

- Cum te simți?

- Mulțumesc... Dă-mi să beau.

Băiatul turnă repede și atent ceai dintr-un termos și i-l întinse bolnavului. Holborn îi urmărea mișcările. Băiatul era slab, zvelt

în mod firesc, însă fiecare gest avea ceva straniu: ridica și mânuia obiectele atât de lin, de repede și de fără zgomot, de parcă ar fi executat un număr de prestidigitație. Holborn se prezentă și bolnavului.

- Doctorul Patkins - răspunse cu amabilitate bărbatul culcat.

- Sunteți rude? - întrebă Holborn, întorcându-se spre tânăr.

- Fratele meu.

Aceeași voce rece, dar melodioasă; aceeași privire străină, de un albastru aproape transparent.

- Am fost tratat la sanatoriul de tuberculoză din Denver, iar fratele meu mai mic mă duce acum acasă, la Balting City...

Nu termină. Poate voise să spună: „să mor".

- Sunteți de acolo?

- Da - spuse doctorul, care părea mai vorbăreț. - Acolo ne-am născut. Eu am făcut școala la Boston, am fost medic și abia acum, de când m-am îmbolnăvit, mi s-a făcut dor de casă.

- Și dumneavoastră locuiți la Boston? - îl întrebă pe tânăr, fiindcă voia să-l facă să vorbească.

- Nu - răspunse Patkins cel tânăr și începu să-și răsucească o țigară.

Nu era câtuși de puțin respingător. Dar nici comunicativ.

- Am plecat din Balting City încă din copilărie - continuă doctorul. - Cât am fost sănătos nici nu-mi venea în minte cuibul acela hodorogit. Nici acum nu mi-e dor de oraș. Numai de Nevada. Ați fost vreodată acolo?

- Încă nu.

- Nevada e un loc minunat. Uriași munți apăsători, cu crestele acoperite de zăpadă, deasupra unor văi bogate unde crește și cactusul și e mereu primăvară. Stânci veșnic golașe și sterpe, iar dacă le întorci spatele, peste tot pajiști înflorite... Aici vreau... aici aș vrea să ajung acum. Trăiește acolo un indian bătrân, care a fost servitor la tata; are o căsuță nu departe de Balting City. Fiindcă în Balting City nu vreau să merg... Numai prin împrejurimi...